

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **DracoArt s.r.o.**
sídlem Senožaty 181

proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2023, č. j. 35375/23/5300-22444-704601,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Kraj Vysočina (dále jen „správce daně“) na základě daňové kontroly 24 dodatečnými platebními výměry ze dne 5. 10. 2022 doměřil žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2017 – prosinec 2018 v celkové výši 836 978 Kč a současně mu uložil povinnost uhradit penále ve výši 167 386 Kč. Žalobce dle správce daně neprokázal, že přijatá zdanitelná plnění (stavební materiál, pohonné hmoty, opravy a údržba, leasing a pronájem vozidel) použil pro uskutečňování zdanitelných plnění dle § 72 odst. 1 zákona č.

57/2023

235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“). Žalobce dále neprokázal, že deklarovaná plnění od společností Cersei s.r.o., Rolando Arias s.r.o., a Systemal Band s.r.o. (dále jen „deklarovaní dodavatelé“) přijal od těchto dodavatelů v deklarovaném rozsahu a obsahu. Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a dodatečné platební výměry potvrdil.

II. Žaloba

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že se žalovaný nevypořádal se všemi důkazními prostředky, které žalobce předložil. Kdyby tak učinil, nebyla by doměřena daň týkající se leasingu a pronájmu vozidel a plnění přijatých od deklarovaných dodavatelů. Žalobce nemá povinnost vést knihu jízd. Ta není pro uplatnění daně na vstupu z nájemného při operativním či finančním leasingu ani nutná. Postačí prokázat, že jsou vozidla používána pro ekonomickou činnost. To přitom logicky vyplývá už z rozsahu žalobcova podnikání.
3. Všechna vozidla byla používána výhradně pro ekonomickou činnost a uskutečňování zdanitelných plnění v tuzemsku. Správce daně pochybuje o věrohodnosti evidovaných cest po stejné trase s identickým počtem najetých kilometrů. Neprokázal však, že cesty tak, jak byly vykázány, neproběhly. Žalobce zajišťoval dopravu svým zaměstnancům, což by kterýkoliv z nich mohl dosvědčit, a vyplývá to i z předloženého vnitřního předpisu, ve kterém se žalobce k zajištění dopravy zaměstnanců zavazuje.
4. Co se týče plnění od deklarovaných dodavatelů, žalobce trvá na svém názoru, že není sporu o tom, jaké plnění bylo přijato a v jakém rozsahu. Sporný je pouze skutečný dodavatel. Vzhledem k rozsahu poskytnutého plnění je však zřejmé, že deklarovaná plnění byla poskytnuta osobou povinnou k dani ve smyslu rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 9. 12. 2021, C-154/20, *Kemwater ProChemie* (dále jen „rozsudek Kemwater“).

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný se důkladně zabýval námitkami žalobce i všemi důkazními prostředky v odvolacím řízení a odkazuje proto na napadené rozhodnutí. Ačkoliv dle názoru žalobce nejsou knihy jízd pro posouzení nároku na odpočet daně nezbytné, v odpovědi na výzvu přislíbil jejich předložení a následně je (ačkoliv ne všechny) předložil. Předložené a následně zpochybněné knihy jízd neprokazují, zda a kdy se jízdy skutečně uskutečnily, co bylo jejich účelem, ve kterých vozidlech byly nakoupené pohonné hmoty spotřebovány atd. Žalobce rovněž nedoložil technické průkazy vozidel, smlouvy o pronájmu a smlouvy o leasingu (byla doložena pouze jedna ze tří smluv). Žalobce tedy neprokázal, že vozidla byla využita v rámci jeho ekonomické činnosti. Důkazy se nehodnotí pouze jednotlivě, jak vyžaduje žalobce, ale také ve vzájemné souvislosti.
6. Co se týče plnění přijatých od deklarovaných dodavatelů, žalovaný detailně popsal svá zjištění a trvá na závěru, že žalobce neprokázal přijetí plnění od deklarovaných dodavatelů, ani neprokázal, že by plnění přijal od jiných plátců DPH, a nebyl prokázán ani rozsah a předmět těchto plnění. Odkaz na rozsudek *Kemwater* proto není příležitý. Žalovaný proto navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

57/2023

7. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
8. Žaloba není důvodná.
9. V posuzované věci je spornou otázkou, zda byly splněny podmínky pro odpočet DPH ve smyslu § 72 a § 73 zákona o DPH. Ve vztahu k přijatým zdanitelným plněním spočívajících v leasingu a pronájmu vozidel jde o to, zda žalobce prokázal, že vozidla používal v rámci své ekonomické činnosti ve smyslu § 72 odst. 1 zákona o DPH. Ve vztahu k plněním přijatým od deklarovaných dodavatelů činí žalobce předmětem sporu to, zda dostatečně prokázal, že je přijal od deklarovaných dodavatelů, respektive, zda mu bylo plnění poskytnuto osobou v postavení plátce DPH.
10. Nárok na odpočet DPH vzniká jen za situace, kdy plátce pořízené plnění skutečně použije pro svou ekonomickou činnost (což je třeba posoudit na základě objektivních okolností). Obecně však neplatí východisko, že vykonává-li daňový subjekt činnost, při které se mimo jiné používá také automobil, musí mu být vždy přiznán nárok na odpočet daně na vstupu z pořízení jakéhokoliv automobilu. Přijetí této argumentace by vedlo k nutnosti přiznat nárok na odpočet z jakýchkoli pořízených plnění, která daňový subjekt obvykle ke své činnosti potřebuje, na základě zcela obecného tvrzení. To však odporuje principu neutrality DPH i judikatuře SDEU (obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 Afs 356/2018 – 34, nebo ze dne 22. 3. 2023, č. j. 6 Afs 214/2022 – 37). Pokud daňový subjekt uplatní nárok na odpočet DPH z určitého plnění, například pořízení či pronájmu automobilu, musí být schopen na výzvu správce daně jednoznačně a konkrétně prokázat, k jaké ekonomické činnosti má pořízené vozidlo sloužit, přičemž musí být schopen v tomto směru unést své důkazní břemeno.
11. Podle § 92 odst. 3 a 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v tvrzení či jiných podáních, případně ty skutečnosti, k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení oprávněně vyzván.
12. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, *správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem.*
13. Ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu k rozložení důkazního břemena mezi daňový subjekt a správce daně lze shrnout v souladu s citovanými ustanoveními tak, že daňový subjekt je povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Správce daně však může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

57/2023

tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 – 119, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 – 86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011 – 62, nebo ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013 – 49).

14. Prokazování nároku na odpočet daně je sice prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 44/2011 – 103). Pro uznání nároku na odpočet DPH tedy nejsou rozhodné jen formální náležitosti předloženého a řádně zaúčtovaného daňového dokladu, ale stav faktický, tj. faktické přijetí zdanitelného plnění, které musí být uskutečněno jiným plátcem daně. *„Postavení dodavatele zboží nebo poskytovatele služeb jako plátce DPH je jednou z hmotněprávních podmínek nároku na odpočet DPH [§ 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, čl. 168 písm. a) směrnice 2006/112]. Dodavatel zboží nebo poskytovatel služeb nemusí být jednoznačně identifikován, pokud ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že postavení plátce DPH nutně měl. Důkazní břemeno o tom tíží daňový subjekt uplatňující nárok na odpočet DPH. Výjimkou je situace, že údaje potřebné k ověření, zda je hmotněprávní podmínka nároku na odpočet DPH naplněna, má k dispozici správce daně“* (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017 – 208).
15. V nynější věci správce daně neuznal žalobci mimo jiné také nárok na odpočet daně z nakoupených pohonných hmot, neboť žalobce neprokázal, že pohonné hmoty spotřeboval pro účely uskutečňování svých zdanitelných plnění. Tyto závěry správce daně žalobce v žalobě nijak nenapadá, souvisí ovšem s žalobními námitkami týkajícími se neuznání nároku na odpočet daně z leasingu a pronájmu vozidel (zejména úvahy stran předložených knih jízd). Proto je vhodné závěry správce daně stručně shrnout.
16. Ve zprávě o daňové kontrole správce daně uvedl, že z účetnictví žalobce ani dalších dokladů není zřejmé, v jakých konkrétních vozidlech byly pohonné hmoty na základě jednotlivých dokladů za tankování spotřebovány. Žalobce nepředložil knihu jízd ani jiné důkazní prostředky, ze kterých by bylo zřejmé navštívené místo, počet ujetých kilometrů, kdo vozidlo využil a za jakým účelem. Správce daně proto pojal pochybnosti o využití pohonných hmot v rámci ekonomické činnosti a vyzval žalobce k prokázání těchto skutečností. Žalobce v reakci na to předložil knihy jízd pro zdaňovací období roku 2017 pro 7 vozidel (tab. 6 zprávy), k dalším 5 vozidlům knihu jízd nepředložil. Pro zdaňovací období roku 2018 předložil žalobce knihy jízd ke 3 vozidlům a k dalším 6 vozidlům, které v tomto období provozoval, nikoliv. Správce daně pojal o předložených knihách jízd pochybnosti, jelikož neobsahovaly informace o tom, odkud se jelo, jaký byl počáteční a konečný stav tachometru, účel pracovní cesty, konkrétní navštívené místo ani jméno řidiče. Z předložených knih jízd proto nebylo zřejmé, že se cesty uskutečnily, a že souvisely s ekonomickou činností žalobce.
17. Dle správce daně navíc uvedené údaje neodpovídaly skutečnosti, jelikož byly zjištěny rozpory s doloženým tankováním pohonných hmot (včetně plateb uskutečněných hotově)

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

57/2023

a s celkovým počtem ujetých kilometrů zjištěným v rámci technických kontrol. Některé doklady za nákup pohonných hmot byly hrazeny jinými osobami než žalobcem. Z předložených dokladů o nákupu pohonných hmot nebylo zřejmé, do jakého vozidla byly pohonné hmoty tankovány. Žalobce pak dle doložených dokladů tankoval pohonné hmoty do vozidel v místech, ve kterých dle knih jízd v těchto datech žádné z jím provozovaných vozidel nebylo. U dvou vozidel žalobce uvedl počet najetých kilometrů, který byl ale větší, než byl zjištěn v rámci technické kontroly. Pochybnosti budí také totožný počet najetých kilometrů uváděný u cest do stejného místa, což se vzhledem k proměnlivé dopravní situaci a volným parkovacím místům jeví jako nepravděpodobné. Správce daně uzavřel, že na základě uvedených pochybností údaje v knihách jízd neodpovídají skutečnosti. Z toho důvodu žalobce neprokázal spotřebu pohonných hmot pro účely uskutečňování zdanitelných plnění.

18. Žalobce nyní v žalobě namítá, že daňové orgány neprokázaly, že by deklarované cesty opravdu nebyly uskutečněny s totožnými ujetými kilometry. Daňové orgány však nemusí prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností. Postačí, když prokáží, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. V tomto kontextu soud uvádí, že argument nepravděpodobností několika cest s totožně evidovanými najetými kilometry je pouze jedním z několika argumentů vedoucích k závěru o neprůkaznosti žalobcem předložených knih jízd. Podstatné je, že s ohledem na ostatní nedostatky předložených knih jízd jsou úvahy daňových orgánů logické a podložené.
19. Žalobní námítky směřují proti závěrům správce daně o tom, že žalobce neprokázal nárok na odpočet daně z přijatých plnění spočívajících v pronájmu, resp. leasingu, 4 vozidel (z celkových 12 provozovaných vozidel v roce 2017 a 9 provozovaných vozidel v roce 2018), neboť nebylo prokázáno, že žalobce tato vozidla využíval v rámci své ekonomické činnosti. K vozidlu BMW 530 D RZ X žalobce nedoložil žádnou knihu jízd. K vozidlu BMW X4 RZ XA, BMW X6 RZ XB a Fiat Ducato RZ X doložil žalobce knihu jízd jen za rok 2017 (u posledního vozidla obsahuje pouze 3 jízdy). Údaje uvedené v knize jízd ovšem správce daně ze shora uvedených důvodů zpochybnil. Ani z předložených parkovacích lístků, ani ze skutečnosti, že žalobce nakupoval stavební materiál (u něhož žalobce neprokázal oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně), nelze dle žalovaného dovodit, že parkování, resp. samotná jízda vozidlem, byla činěna v rámci ekonomické činnosti žalobce. Žádné další důkazy žalobce v daňovém řízení nepředložil ani nenavrhoval.
20. Zdejší soud souhlasí s tím, že žalobce neměl povinnost vést knihu jízd, shodný názor zastává i žalovaný v bodě 44 napadeného rozhodnutí. Na druhou stranu se ovšem jedná o vhodný důkazní prostředek k prokázání provozu vozidel určených k podnikatelské činnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 2 Afs 398/2017 – 42). Aby byly splněny hmotněprávní podmínky nároku na odpočet DPH, nestačí prokázat, že se uskutečnily nějaké cesty vozidlem. Je třeba prokázat, kdy, kam a proč vozidla jezdila. Jinými slovy, bylo třeba, aby žalobce spojil konkrétní vozidlo s konkrétní pracovní cestou či konkrétní pracovní činností; to se mu nepodařilo (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2023, č. j. 5 Afs 94/2022 – 38). Pokud byl obsah knih jízd

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

57/2023

zpochybněn do té míry, jak tomu bylo v nynější věci, pak žalobce toto konkrétní spojení neprokazuje.

21. Podstatné je, že žalobci nebyl odepřen nárok na odpočet DPH, protože nepředložil knihy jízd, ani proto, že předložil knihy jízd, které byly následně zpochybněny. Byl mu odepřen proto, že neprokázal využití 4 automobilů v rámci své ekonomické činnosti. Volba důkazních prostředků byla přitom zejména na něm. Pokud k tomuto účelu zvolil knihy jízd, nutně nese následky spojené s jejich zpochybněním.
22. Zdejší soud se tedy s žalobcem ztotožňuje v tom, že pro uznání nároku na odpočet postačuje prokázat, že jsou vozidla používaná pro ekonomickou činnost. To však žalobce v nynější věci neprokázal. Nelze přitom souhlasit s názorem, že závěr o využití předmětných vozidel v rámci ekonomické činnosti lze učinit již na základě předmětu a rozsahu žalobcova podnikání. Soud žádnou jasnou spojitost v tomto ohledu nespatřuje a žalobce svou úvahu nijak blíže nerozvádí. Ze správního spisu pouze plyne, že předmětem činnosti žalobce bylo poskytování služeb společností Prantl Masný průmysl s.r.o. – balící a etiketovací práce, výroba masných výrobků a specialit v technologickém procesu; Knoflíkářský průmysl Žirovnice a.s. – třídění a drobné opravy výlisků, kontrola kvality dílců, balení dílců; a Zlínské stavby a.s. – stavební práce na základě jednotlivých smluv o dílo na dodávku stavebních prací. Žalobce činnosti realizoval prostřednictvím vlastních zaměstnanců (zaměstnanci v pracovním poměru a na základě dohod o provedení práce a pracovních smluv) a subdodavatelů, a to právnických a fyzických osob, převážně ukrajinské národnosti.
23. Využití konkrétních vozidel v rámci ekonomické činnosti žalobce nelze vyvodit ani z vnitřního předpisu. Soud nezpochybnuje, že vzhledem k předmětu podnikání žalobce lze předpokládat využití nějakého vozidla k ekonomické činnosti. Jak však bylo uvedeno již výše, tato skutečnost neznamena, že žalobci bude vždy v souvislosti s jakýmkoliv vozidlem uznán nárok na odpočet daně, aniž by bylo nutné cokoliv věrohodně doložit. Žalobce sice ve vyjádření v odvolacím řízení (stejně jako v žalobě) uvádí, že vozidly zajišťoval dopravu svých zaměstnanců do zaměstnání a ze zaměstnání, což dle žalobce kterýkoliv ze zaměstnanců potvrdí. Výslech konkrétních zaměstnanců ani jiných osob ovšem žalobce v daňovém řízení nenavrhl, ačkoliv mu v tom nic nebránilo.
24. Žalobce namítá, že se žalovaný nevypořádal se všemi důkazními prostředky, které žalobce předložil. Důkazy měly stačit k tomu, aby nebyla doměřena daň týkající se leasingu a pronájmu vozidel a přijatých plnění od sporných dodavatelů. K tomu zdejší soud konstatuje, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78).
25. Žalobce v tomto ohledu neuvedl žádné konkrétní důkazy, se kterými by se žalovaný nevypořádal. Pokud podle žalobce měly důkazy stačit k tomu, aby daň nebyla doměřena, jedná se pouze o obecný nesouhlas se závěry žalovaného. Soud má však po seznámení se s obsahem správního spisu za to, že se žalovaný s důkazy vypořádal dostatečně, vyjádřil své pochybnosti, a ty žalobce nerozptýlil.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

57/2023

26. Co se týče plnění přijatého od deklarovaných dodavatelů, není pravda, že rozsah a obsah plnění je nesporný. Naopak, daňové orgány vyjádřily během daňového řízení pochybnosti o rozsahu i obsahu plnění a žalobce tyto pochybnosti nerozptýlil, přičemž se o to nepokouší ani v žalobě. Rozsah a obsah plnění od deklarovaných dodavatelů tedy zůstal zpochybněn (napadené rozhodnutí se této otázce podrobně věnuje v bodech 58 – 85) a již z tohoto důvodu nemohly daňové orgány přiznat žalobci nárok na odpočet DPH z těchto plnění ani aplikovat závěry rozsudku Kemwater.
27. Přesto se otázce, zda nešlo dovodit přijetí plnění od jiného plátce DPH, žalovaný věnoval v bodě 80 a násl. napadeného rozhodnutí. Uvedl, že dle daňových dokladů měl žalobce přijmout od deklarovaných dodavatelů 4 plnění v celkové hodnotě 981 700 Kč (včetně DPH), přičemž hodnota jednotlivých dodávek se pohybovala v rozmezí od 180 380 Kč do 214 417,40 Kč bez daně. Z toho je zřejmé, že ani v případě jednoho dodavatele poskytnutých plnění by nedošlo k překročení zákonné hranice obratu nutného pro registraci plátce DPH. Nelze přitom odhlédnout od toho, že plnění nemusel dodat jediný dodavatel. Žalobce neoznačil žádné jiné dodavatele ani nepředestřel jiné indicie o tom, že by dodavatelem byl plátce DPH. Důkazní břemeno ohledně toho, zda byli dodavatelé plátcí DPH, přitom leželo na něm. Žádné nové skutečnosti žalobce neuvedl ani v žalobě.

V. Závěr a náklady řízení

28. Ze shora uvedených důvodů zdejší soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 s. ř. s. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. června 2024

David Raus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

